

musí být jen známkou diabetu, ale taky rakoviny. A dalších věcí. O jak velkém úbytku tu mluvíme?“

„Dvanáct a půl kila.“ Scott se zahleděl oknem ven na bílé golfové vozíky sunoucí se po zelené trávě pod modrým nebem. Jako fotografie by se to na webovkách Vysočinské čtvrti vyjímalo moc pěkně. Byl si jistý, že čtvrť nějaké má – dnes je měl kdeko, dokonce stánkaři prodávající kukuřici a jablka u silnice měli webovky –, ale on je nevytvořil. Posunul se k větším věcem. „Zatím.“

Bob Ellis se usmál a ukázal tak zuby, stále svoje vlastní. „Pravda, to je docela dost, ale odhaduju, že ti to neuškodilo. Na tak velkého chlapa se pohybuješ na tenisovém kurtu velmi dobře a dost času strávíš na strojích v posilovně, ale nosit příliš velkou váhu namáhá nejen srdce, ale sakumprásk všechno ostatní. Což jistě víš. Z toho zdravotnického webu.“ Zakroutil přitom očima a Scott se ušklíbl. „Kolik teď vážíš?“

„Hádej,“ řekl Scott.

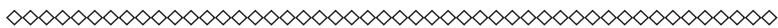
Bob se zasmál. „Máme tu snad stánek na venkovské pouti? Plyšáci mi už došli.“

„Tys dělal praktického lékaře kolik, pětatřicet let?“

„Dvaačtyřicet.“

„Tak se nestyd, tisíckrát jsi vážil tisíce pacientů.“ Scott vstal. Byl vysoký, statné postavy, na sobě měl džíny a flanelovou košili a na nohou pevné pracovní boty. Vypadal spíš jako

Venku projel golfový vozík. Seděli v něm dva muži středního věku, jeden v růžových kalhotách, druhý v zelených, oba s nadváhou. Scott si pomyslel, že by jim prospělo, kdyby se vykašlali na vozík a radši si hřiště prošli pěšky.

„Scotte?“ ozval se doktor Bob. „Jsi tu, nebo jsem tě ztratil?“

„Jsem tu,“ řekl Scott. „Když jsme posledně hráli tenis, opravdu jsem měl něco přes sto osm. Víím to, protože tehdy jsem se konečně zvážil. Došel jsem totiž k závěru, že přišel čas nějaké to kilo shodit. Ve třetím setu jsem to už nemohl udejchat. Ale dneska ráno jsem vážil devadesát šest.“

Znovu si sedl vedle své bundy (která opět zacinkala). Bob se na něj pozorně zadíval. „Mně to tak ale nepřipadá. Pro-miň, že to říkám, ale vypadáš na mnohem víc.“

„Ale zdravě?“

„Ano.“

„Ne nemocně?“

„Ne. Aspoň ne na pohled, ale...“

„Máš váhu? Určitě jo. Pojďme to ověřit.“

Doktor Bob se na něj chvíli zamýšleně díval a uvažoval, jestli se Scottův problém neskrývá spíš v té šedé hmotě za obočím. Podle jeho zkušeností trpěly neurózou kvůli váze spíše ženy, ale stávalo se to i mužům. „Tak dobře, uděláme to. Pojď za mnou.“

Zavedl Scotta do pracovny obložené policemi s knihami.

Bob posunul protizávaží až na sto deset, aby měl rezervu na boty a bundu, a pak ho vracel zpět. Nejdřív ho posunul o kus, pak pomalu postrkoval. Zobáček vyvažovacího ramene se na sto deseti úplně sklopil, ale zůstával tam i při sto pěti a pak stovce, což by doktor Bob považoval za nemožné. Bez ohledu na bundu a boty vypadal Scott Carey prostě těžší. Mohl se v odhadu mýlit o nějaké to kilo, ale za své kariéry vážil příliš mnoho obézních mužů a žen na to, aby se spletl o tolik.

Rameno váhy se vyrovnalo při devadesáti šesti kilogramech.

„No to mě podrž,“ zamumlal doktor Bob. „Budu ji muset nechat překalibrovat.“

„To si nemyslím,“ odpověděl Scott. Sestoupil z váhy a strčil ruce do kapes bundy. Z každé vytáhl hrst čtvrtáku. „Střádali jsme je do starožitného nočnicku spoustu let. Když Nora odešla, byl skoro plný. V každé kapse musím mít dvě kila kovu, možná víc.“

Ellis neřekl nic. Ztratil řeč.

„Teď už chápeš, proč jsem nechtěl jít k doktorovi Adamsovi?“ Scott nechal vklouznout mince zpátky do kapes bundy, takže znovu zacinkaly.

Ellis řeč už zase našel. „Dovol, abych se ujistil, že to chápu správně – stejnou váhu ti to ukazuje i doma?“

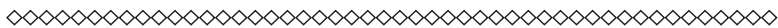
„Na půlkilo stejnou. Mám osobní váhu značky Ozeri,

Vítej v klubu, pomyslel si Scott.

„Nikdo neváží stejně nahý jako oblečený. To je prostě dané, jako gravitace.“

„Nejsou nějaké lékařské webovky, na kterých by ses mohl podívat, jestli neexistují podobné případy jako ten můj? Nebo aspoň trochu podobné?“

„Můžu se podívat a udělám to, ale můžu ti povědět rovnou, že tam nic nebude.“ Ellis zaváhal. „Nevymyká se to jenom mojí zkušenosti, ale řekl bych, že se to vymyká *lidské* zkušenosti. Sakra, mám chuť říct, že to není možné. Teda pokud tvoje a moje váhy váží správně, a nemám důvod myslet si něco jiného. Co se ti přihodilo, Scotte? Jak to vzniklo? Nestalo se ti... já nevím, neozářilo tě něco? Nenadýchal ses nějakého neznačkového spreje proti hmyzu? Přemýšlej.“

„To víš, že jsem o tom přemýšlel. Pokud vím, tak se nic nestalo. Ale jedno je jisté, je mi líp, když jsem si o tom s tebou promluvil. Protože už to v sobě pořád nedržím.“ Scott vstal a sáhl po bundě.

„Kam jdeš?“

„Domů. Musím dělat na těch webovkách. Je to velká zakázka. I když musím přiznat, že už nevypadá tak velká jako dřív.“

Ellis s ním šel ke dveřím. „Říkáš, že sis všiml stálého úbytku váhy. Pomalého, ale stálého.“

